

ПАПЕРОВИЙ ІТАК

Новини — не просто так!

№1, 3 липня 2017

ЗЛІТАЄМО!

Траекторію паперового літака неможливо вгадати. Він підпорядкований тільки стихії вітру. Ми рухаємося швидко і прогресивно. І журналістика — теж стихія. Легкість нашого літака не дозволяє перевозити вантажні купи медійного брухту. Багажний відсік наповнений виключно цікавими і змістовними фактами, а в салоні літака працює молода команда, що забезпечує сервіс найвищої якості. Інформація нашої газети доступна для молоді та людей зрілого віку. Щасливого польоту, м'якої посадки, приємного читання!

Екіпаж літака

НАШ ЛІТОПИС

ВТОМЛЕНІ, АЛЕ РАДІСНІ...

Ми прокинулися в поїзді рано, почали гомоніти та сміятися і розбудили нашу вчительку. Вона бурчала, а нам було смішно та весело. Хоча ми їхали у невідоме — у Школи медіа грамотності.

Зустрілися на вокзалі з іншими учасниками. Дітей було багато, але хлопців — замало...

Все трапилося так швидко, я та мої друзі не одразу зрозуміли, що відбувається. Не маючи ні хвилини на роздуми, після дороги, навіть не оглянувши хату-готель, розпочали заняття. Добре, що хоч підкріпилися кавою, печивом, соком...

Після вступних лекцій розділилися на дві редакції. Обговорили план першого номера. Будемо готувати самостійно матеріали. Ура! Але як і про що... Щось підказали медіатренери. Але знову «ура». Обід! Яка ідальня, на стінах порозвішували різні українські речі, а посуд який... весь глиняний. Для мене новина, що розписаний — справжній український посуд. Годують смачно, навіть смачніше, ніж у рідній школі! Можна жити.

Продовження на с. 4

ГАБРІЕЛЕ БАУМАНН: «ШКОЛЯРІ ПРИНЕСУТЬ ЩОСЬ НОВЕ»

Фонд Конрада Аденауера один з тих, хто підтримує розвиток незалежних медіа, як запоруку громадянського суспільства. Ми, представники Луганської області, частина якої стала зоною проведення антитерористичної операції, як ніхто на собі відчували, що таке інформаційна війна і яке значення має журналістика в житті кожного громадянина. Керівник представництва Фонду в Україні пані Габріеле Бауманн поспілкувалася з учнями нашої медіа школи.

— **Які медіапроекти для молоді підтримує Фонд?**

— Підтримуємо подібні проекти, але цього року тільки розпочали

Габріеле Бауманн (зліва) з учасницею школи

низку навчань саме з медіаграмотності для молоді. Працюємо більше з регіональними журналістами, тому що розуміємо — там зараз великі зміни через рефор-

му, багато регіональних видань закриваються, у людей змінюється ставлення до ЗМІ. Не всі читають газети чи слухають радіо, багато хто шукає інформацію через Інтернет.

— **На яку вікову категорію учасників зорієнтовані проекти?**

— Ми нещодавно почали працювати зі школярами, більше працюємо з політиками та студентами, які проходять семінари, де вчать основам демократії

і права. Школярі — для нас щось нове, але цікаве і перспективне.

— **Який наступний крок України до інтеграції в Європу?**

— Безвіз — це успіх, наступний крок — то робота над європейськими стандартами і в політиці, і в економіці. А це набагато складніше.

— **Як ви вивчили українську мову?**

— В Німеччині я вчила три місяці українську мову, двічі на тиждень, з учителем з України. (Аудиторія приємно вражена). А вже практикувалася тут.

Інтерв'ю провела
Вероніка Підпригора

ІНТЕРВ'Ю

ЖУРНАЛІСТ ПОЧИНАЄТЬСЯ ВЧОРА

У рамках нашого навчання відбулася прес-конференція з професором, доктором філологічних наук, директором Інституту журналістики КНУ імені Тараса Шевченка — Різуном Володимиром Володимировичем. Ми, як справжні журналісти, поставили гостеві декілька запитань і пропонуємо вам колективне інтерв'ю.

— **Які поради Ви можете надати журналістам-початківцям?**

— Насамперед я хочу сказати, що треба залишатися самим собою, бути в гущі подій та позитивно зарядженим. Треба вміти любити людей, вміти спілкуватися з людьми. Ніколи не зупинятися, йти до своєї мети. Якщо ти зупиняєшся — ти перестаєш бути цікавим для аудиторії, а значить перестаєш бути журналістом. Обов'язковим у професії журналіста є вміння контролювати емоції. Треба мати незламну психіку і сталеві нерви. Якщо психіка не у нормі, тоді навіть знуцатися над собою й над людьми.

— **Що надихнуло Вас стати журналістом?**

— У третьому класі я написав вірш «Батьківщина» і вчитель

шпилькою прикріпила мою творчість до класного стенду. Мені дуже подобалося писати вірші і колись я спитав у тої самої вчительки: «Ким я можу стати у майбутньому?». Вона подумала, а потім каже: «Журналістом».

Коли я нарешті вирішив їхати навчатися до Львова, батьки заборонили їхати самому. Дорога йшла через Київ. Тоді з мамою вирішили зійти з потяга в столиці і я здав документи на філологічний факультет, але доля мене все одно привела до журналістики.

— **Які якості найголовніші для журналіста?**

— Найперше — чесність. Від цього і залежить, чи дотримується журналіст звичайних професійних стандартів: неупередженості, точності фактів, збалансованості думок. Журналіст

повинен любити людей і життя. Як ти напишеш про людину, про свого героя, коли ти його не зрозумієш, зрештою, не полюбиш? Коли тобі все і всі неприємні — кидай писати. Це не вірші і не реклама.

— **Чому розвиваються журналістські стандарти?**

— Наша випускниця, відома журналістка і редактор газети «День» Лариса Івшина якось сказала, що в українській журналістиці високий рівень антисанітарії. У свій час відбулося різке розширення медійної сфери — за радянського часу мали 1–2 телеканали, кілька загальноукраїнських газет. А через десять років після Незалежності з'явилися сотні телекомпаній, радіо, тисячі нових газет. Вся ця маса розмила фахові стандарти. Вони почали виробляти свої — замовлені матеріали, так звана «джинса», партійна заангажованість, ідейна односторонність. Як на дитячій гойдалці: кількість непрофесіоналів переважила. Вищі навчальні заклади не могли швидко зреагувати на різкий попит на журналістів. Зараз уже чимало вишів готують професіоналів для галузі. Але й медійний бум поступово згасає.

Володимир Різун, директор Інституту журналістики

— **Чи хотілося б Вам закинути журналістику і робити щось інше, нове?**

— Раніше таких думок не було, а тепер з'явилися. Вчасно припинити іноді ще головніше, ніж вчасно почати. Чи можна бути вірним журналістиці все життя? І можна, і треба. Але працювати в шістдесят чи сімдесят років репортером у новинах? Це несерйозно. Треба шукати свій формат, змінювати себе і тоді можна довго.

— **Як Ви проводите вільний час?**

— Дуже люблю відпочивати у власному дачному будиночку. Я вирощую різні дерева, а особливо люблю черешню. Будучи зайнятим на роботі, не мав змоги збирати черешню, тому шпаки кожного літа поїдали плоди. Цього року я знайшов хитрий пристрій для відлякування шпаків. Я ним скористався, але ягоди згнили на дереві — знову не вистачило часу зібрати плоди. Ні мені, ні шпакам...

ЗІРКИ НАШОГО «СУЗІР'Я»

У нашій школі викладають іноземці! Спершу це була новина, а зараз — реальна буденність. І ми їх розуміємо, бо вивчаємо англійську. За підтримки Корпусу Миру США, що реалізує в Україні Проект молодіжного розвитку, раніше з нами працювала волонтер Рейчел Брайнер, а цього року — Бриттані Спенсер. Вони допомогли нам розгледіти «Обличчя світу» — так називався один з проєктів, вивчали англійську мову, займалися з нами у Школі вихідного дня.

Разом з волонтерами ми створили презентаційну залу і кімнату відпочинку для учнів

гуртку, дітям допомагають батьки. Навчаємось і відпочиваємо!

Партнерство із волонтерами з Корпусу Миру стимулювало нас і до створення Молодіжного центру англійської мови та культури: живе спілкування англійською сприяє розвитку креативного мислення, навичок вільного спілкування, вивченню культур англомовних країн світу.

Гордість нашої школи — «Музей художньої культури та творчості».

Це скарбниця нашого мистецького і народного спадку. Вчителі, учні та батьки зібрали не лише унікальні твори і речі.

ліра до сучасних електрогітар. У шкільному музеї представлено творчість народних митців Кременщини колекцією «Перлини Донбасу», зібрано малюнки випускників НВК, матеріали з Літньої школи, досягнення гуртків «Літературна вітальня», «Чудова майстерня».

А як без того, щоб не розповісти про наші досягнення? Так ми чотири роки тому підійшли до створення власної газети «Сузір'я». І тепер без діла не сидять фотографи, художники, комп'ютерні генії, шкільні журналісти і майбутні письменники. Але шкільна редакція зіштовхнулася з проблемами друку. І ми поставили за мету знайти кошти на придбання кольорового принтера та цифрового фотоапарата. Так, заступник директора з виховної роботи Ірина Сердюк разом зі старшокласниками написали проєкт «Шкільна газета «Сузір'я» і відправили його на конкурс малих грантів ЮНІСЕФ. Ми стали переможцями і отримали кошти на придбання необхідної техніки. Отож, у вересні знову побачимо своє «Сузір'я».

Як ви розумієте, там, де газета, там і радіо. Директор НВК Ірина Решетняк ініціювала проєкт «Шкільне радіо». Так і до власного телебачення доживемо!

Вероніка Підпригора,
Алла Рухло,
Карина Дерев'янюк,
Ірина Сердюк

На фото учні 11 класу НВК «Кременська ЗОШ № 3 – ДНЗ» Обговорення майбутнього випуску газети «Сузір'я»

початкової школи. Саме там вчителі ведуть заняття з англійської мови, організують позакласні заходи. Діти ставлять вистави у шкільному ляльковому театрі. До речі, ляльки для вистав виготовляємо у нашому

Маємо прекрасний наочний матеріал до вивчення тем «Золоті руки майстрів», «Палітра тембрів та симфонія кольорів». Йдеться, наприклад, про музичні інструменти від найдавніших і рідкісних, таких, як бугай, колісна

Літній табір «Сонечко»

ШКОЛА ВЛІТКУ НЕ ДРІМАЄ...

1 червня у нашій школі відкрили літній табір «Сонечко». Ігри, конкурси, розваги, смачні сніданки та обіди — так світить нам щодня «Сонечко»! Дітям цікаво і весело, і вчителям не важко: вони не вимагають домашнього завдання, не перевіряють зошити, не сварять за запізнення, грають і розважаються разом з нами!

У пришкольній табір із задоволенням ходять дошкільнята, і учні від першого до дев'ятого класів. Всі приходять до табору о восьмій ранку (ну, майже всі), потім зарядка і всі прокидаються. А потім миємо руки і — до їдальні. А після сніданку — безкінечні розваги!

Працівники районної дитячої бібліотеки відпочинку не псують: вони приходять, коли настає час перепочити від ігор і розповідають про цікаві книжкові новинки та проводять різні конкурси і вікторини для відвідувачів табору.

23 червня у Станиці Луганській проходив Міжнародний день біженців. Ми спілкувалися зі своїми однолітками, гралася з ними і їли смачний куліш. Переможці конкурсів і завдань в нагороду отримували «юніанчики» — паперові гроші, якими розраховувалися за солодку вату, цікаві іграшки, катання на конях та інше. А коли сонце підбилося в зеніт, з різних боків площі пожежні машини струменями води зі шлангів зробили фантастичну веселку. А хтось ще й скупався і тій веселці...

Поліна Івановська

ШКОЛА МАЙБУТНЬОГО

ЕКЗАМЕНУВАЛИ ВЧИТЕЛІВ

Зайдімо в ту школу, яка буде через 10–15 років...

Я здійснила свою мрію і кілька днів навчалася у школі майбутнього. Мені пощастило пройти відбір та стати однією з 15 учасників «Збірного класу» від нашого прифронтового Станічно — Луганського району на Третій національній конференції «EdCamp Ukraine –2017», що проходила у Харкові в квітні. Це була конференція-навчання, у якій взяли участь понад 650 учителів з усієї країни. Акцентом стала реалізація концепції Нової української школи. Педагоги і наукові експерти з різних куточків України і світу представляли свої незвичайні кейси в стилі «TEDx» і робили презентації.

Ми ж, учні, були гостями і учасниками масштабної вчительської конференції. «Збірний клас» допомагав проводити та оцінювати відкриті уроки найвизначнішим педагогам країни. Бажаючих показати свої напрацювання було більше 60, а відібрали лише 4 учителів. Ми були «експертною групою» (або як тут нас називали «фокус-групою») на уроках математики, української мови, англійської та робототехніки!

Мені найбільше запам'ятований урок української мови, який провела Наталя Драган зі Львівської області. Урок тривав не 45 хвилин, а годину і закінчився несподівано — ніхто не помітив, як пролетів час. Заняття тривало у формі змагання між трьома командами, так що відволікатися на телеоператорів було небезпечно — команда могла б програти. Назви своїм командам ми обрали самостійно: «Патріоти», «Переможці», «Фенікс». Звичайний урок пані Наталя перетворила у захоплюючу гру. Така школа мені подобається.

Владислава Долотіна

БЕЗ УЧЕБНИКОВ

Я люблю свою школу. Но, хотел бы учиться в совсем другой. К моему большому сожалению, я уже не успею, но надеюсь, моим детям повезёт больше.

...Светлые классные комнаты, оснащенные удобными компьютерными столами и комфортными креслами. Большие сенсорные экраны, вместо скучных школьных досок с кусочками мела и тряпками-молчалками возле них. Почему то всегда сухими. В школе будущего будет прекрасная подготовка: в спортивные залы «при-

дут» современные тренажеры и бассейны. Будут большие залы для танцев. С детьми будут заниматься опытные тренеры и хореографы.

В школе будущего будет три этапа обучения.

Первый этап — для детей от пяти до девяти лет. Образование будут проводить в игровой форме. Никаких учебников и тяжелых сумок с тетрадями и школьными принадлежностями. Никаких домашних заданий. Детям необходимо прививать азы наук, показывая игровые фильмы, они будут посещать музеи и театры, изучать природу, соприкасаясь с ней непосредственно, а не через страницы учебников. Начало должно быть настолько ненавязчивым, чтобы дети считали школу удовольствием, а не обязательной повинностью.

Второй этап — обучение детей в возрасте от девяти до тринадцати лет. Это подготовка к более серьезным наукам. Иностранные языки будем изучать по скайпу, общаясь со сверстниками из других стран. Будет организован обмен между учителями и учениками зарубежных школ. В изучении других наук будет сделан акцент на практические занятия, а не на скучную теорию. Для желающих — уроки музыки на лютых инструментах. Ученики

научатся создавать компьютерные программы и работать на 3D-принтере.

Третий этап — самый ответственный. Дети с тринадцати до семнадцати лет смогут осознанно выбирать направления для будущей профессии. Какие основные школьные предметы понадобятся им в будущей жизни? Ребятам помогут опытные педагоги. Они подскажут и поделятся своими знаниями с каждым учеником. Все обучение будет проходить только в электронном виде.

Ігорь Пронцевич

ІННОВАЦІЇ, НЕ ДЕКОРАЦІЇ

Школа завжди має бути суперсучасною. Але найголовніше — чарівна шкільна атмосфера, наповнена щастям та радістю спілкування з товаришами і вчителями. Дисципліна, взаємоповага учнів та вчителя, навчання — не з примусу, а від потреби.

Здається, що у школи немає мінусів. Але, як відомо, досконалості немає меж і я своїми пропозиціями хочу їх розширити. Найперше, введення різнокольорових оцінок для учнів молодших та середніх класів.

Максим Коржов

«ЗНАНЬ БАГАТО НЕ БУВАЄ»

До слухачів літньої Школи з медіаграмотності прийшов поспілкуватися Сергій Томіленко, голова Національної спілки журналістів України (НСЖУ). Він практикує журналістську роботу в Черкасах очолював обласну газету «Нова Доба». Тривалий час виконував обов'язки заступника головного редактора газети «Молодь Черкащини».

— Як у Вас враження від донбаського «Медіа-форуму», з якого Ви днями повернулися. Як Ви оцінюєте професіоналізм місцевих журналістів?

— У нас достатньо професійних журналістів. Проблема в тому, що багато хто з них, замість того, щоб лишатися об'єктивним, переходять на бік якоїсь політичної сили, підігрують якійсь точці зору. Оця проблема найголовніша: частина журналістів ретранслює погляди тих, від кого вони залежать, — власника чи якоїсь політичної сили. Ми відмежовуємося від таких журналістів. Але в оцій боротьбі влади за «чистоту» наших лав, можновладці хочуть обмежити права і свободи журналістів, звужити поле нашої діяльності, ввести обмеження і каральні норми в законодавство. Але давайте поглянемо з іншого боку. Наша організація веде моніторинг насилля над журналістами.

Сергій Томіленко, голова НСЖУ

І від часів Майдану, коли відбувся сплеск утисків, переслідувань, фізичної розправи і навіть вбивств журналістів, ця хвиля не спадає. Від листопада 2013 року до сьогоднішнього часу маємо більше восьмисот (!) випадків фізичного насилля над журналістами. А є ще психологічний тиск, погрози, є судові позови, часто безпідставні. Ми надаємо нашим колегам юридичну допомогу. Але звертаю увагу на таке очевидне протиріччя. Держава не захистила журналістів, не змогла покарати відомих нападників, а вимагає нових повноважень у сфері діяльності медіа.

— Чим Ви можете допомогти полоненим журналістам?

— Микола Семена, кримський журналіст, що не визнав очевидного — анексії Криму. Він на волі, але переслідується місцевими органами, фактично лишився без роботи, але ж у нього сім'я. Чи згадаємо кореспондента Укрінформу Романа Сущенка, що працював у паризькому корпункті, а був заарештований у Москві за сфабрикованою, вигаданою справою. Старша донька працює, але є ще молодший син, дружина. Як тривалий час виживати сім'ї? Ми, звичайно, докладаємо усіх

зусиль, в першу чергу через міжнародні організації, щоб захистити наших колег, звільнити їх з полону і від переслідувань, але намагаємося допомогти і їхнім сім'ям. Нагадаю, що вісім наших журналістів тривалий час перебували в полоні на територіях так званих ДНР і ЛНР. Їм потрібні лікування, реабілітація, зрештою, просто робота. Згадаю Марію Варфоломєєву, що найдовше, 15 місяців, перебувала у полоні. Ми допомогли їй з роботою, нашли французький фонд, який виділив кошти на операцію — відновили зір. Маємо випадки, коли через закордонні фонди замість розбитих чи вилучених телекамер, іншої техніки, закупляли журналістам нове обладнання. Адже воно дороге, і лишившись техніки, журналіст втрачає і роботу.

— Як ви уявляли роботу журналіста до початку своєї кар'єри і чи не змінили думку?

— Важливе уточнення: у мене відсутня фахова журналістська освіта, я математик, а прийшов у професію через покликання. Мав переконання, що для журналіста дуже важливе знання української мови. А я не дуже любив писати твори... Але, як бачите, математика мені допомогла, навчила мислити, прораховувати медійні проекти — у нашій роботі зайвих знань не буває.

Інтерв'ю провела Карина Дерев'янка

БЕССОННЫЕ НОЧИ, ГРОМКИЕ ОЧЕНЬ...

Ту ночь трудно забыть, да и утро, и день, и неделю. Сначала не спалось, было какое-то непонятное предчувствие, но о таком никто не мог подумать...

Ровно в 2.43 утра я услышал странный шум, громкий шорох — спросонья показалось, что упал шкаф. Выбежал в прихожую и через окно увидел буро-красное небо. Примерно, каждые десять секунд со стороны военной базы вспыхивали высокие огни. Уже стояли одетые, я, мама, маленькая сестренка и наблюдали за непраздничным феерверком. И вдруг мощный взрыв. Дом и все внутри в нем затряслось. Мы собрали самые важные вещи и пошли в эвакуационный пункт.

Евакуация продолжалась до вечера, а мы не решались: «ехать-нет?». К тому же утихло. Но мы не знали, что это затишье перед новой страшной грозой. Мы возвращались домой. Сильных взрывов и огня не было, но идти было страшно — точноно прилетало. Когда уже подошли к дому в двадцати метрах от нас упало два снаряда. Один толстой стрелой торчал из-земли, другой упал плашмя. Длина снаряда более двух метров. Страшно такое видеть.

Дома легли отдыхать, но тут же упали с кровати от мощного взрыва. Ударило в двух сотнях метров от дома. Бежать?! Бахнуло еще раз, сильнее. Бросились в город и уехали к родственникам.

Нам было трудно. Сестра не могла спать, мы переживали. И неизвестно, что там дома. Прилетит, не прилетит? В новостях было много и разной информации, многое не подтверждалось. Сегодня мы так до конца и не поняли, что и почему случилось в нашем городе?! По мнению большинства, основной причиной детонации боеприпасов была халатность.

Через три дня мы решили ехать домой. На полигоне еще взрывали неразорвавшиеся снаряды.

Когда вернулись домой, ни света, ни газа не было. Достали мангал, разожгли огонь, приготовили картошку и шашлыки. Вспомнили, какая вкусная еда на мангале. Обрадовались тому, что все целы, чуточку переосмыслили жизнь.

Ищут снаряды и взрывают до сих пор...

Аліна Михайліна

Максим Коржов

ЛІЦЕЙ, ЩО ОБ'ЄДНУЄ

Долучившись до впровадження медіаосвіти, наш навчальний заклад знайшов справжніх друзів серед працівників Академії української преси. Оксана Волошенюк, Олена Бурім — наші перші медіапедагоги, друзі, що не тільки навчали, а й підтримували, допомагали розвиватися.

Участь у конкурсах і фестивалях, організованих для шкільних медіа, подарувала знайомство із журналісткою, письменницею Ганною Шевченко. Вона знайшла нам благодійну допомогу від української діаспори. Відтепер у шкільній бібліотеці маємо абетки для першачків, книги про сучасну драматургію, художні книги.

І наша шкільна газета «Перемени» вийшла за межі країни. Її примірники читають, у Словаччині, на Пряшівщині і в Кошицях. Сестри чину Святого Василя цікавляться звичайним життям українських дітей, вони стали волонтерами для малечі з тимчасово окупованих територій Донбасу. Учні нашого

НВК були учасниками ефіру на українському радіо у Словаччині. А громадська організація «Україно-словацька ініціатива» стала партнером навчального закладу у спільних волонтерських проектах.

Місто Лисичанськ прифронтове. Кількість прихильників «Гаранту» збільшується з кожної ротацією наших захисників. А тому причина — дитячий мультфільм «Повертайтеся живими». Проект шкільної мультстудії «МультиЛис» ми розпочали ще восени 2014 року.

Перші паради вишиванок, заходи до дня Миру. На міському Майдані збираються ще небагато людей. Хтось не знає, у когось не вистачає сміливості приєднатися. Шкільне телебачення «Галактика 28» розповіло про те, яке це піднесення — відчувати себе вільним громадянином незалежної країни, бути разом. І громада відгукнулася. Наші свята стали популярними і яскравішими.

Світлана Борисенко

ПРИСТЕБНІТЬ РЕМЕНІ БЕЗПЕКИ

За підтримки Фонду Конрада Аденауера Академія української преси запросила нас на польоті до Літньої школи з медіаграмотності. Проводячи передпольотний інструктаж, керівник проектів Фонду Катерина Білоцерковецька сказала, що в сьогоднішньому суспільстві, яке стало всуціль інформаційним, засоби ЗМІ часом перетворюються на маніпуляторів нашої свідомості. Отож медіаграмотність — це в першу чергу вміння розумно сприймати інформацію, аналізувати поданий матеріал і критично оцінювати його достовірність. Засоби масової інформації це знаряддя пізнання довколишнього світу, яке можна порівняти, наприклад, з молотком: ним можна при потребі забити цвяха. Але можна і по своїх пальцях вдарити. Отож, сьогодні медіаграмотність — це не лише журналістика, не лише знання технологій, а й вміння скористатися поданою інформацією. Якщо хочете, це рятівні жилети чи ремені безпеки для кожного пасажера нашого літака!

Фонд Конрада Аденауера підтримує проекти з розвитку демократії, захисту прав людини, верховенства права. Окремо йдеться про медійні проекти. Фонд надає підтримку україн-

ським ЗМІ, які увійшли в етап роздержавлення і реформування. Недавно, наприклад у Полтаві відбувся семінар за участю німецьких журналістів «Менеджмент і маркетинг газет». Ішлося про те, як вижити виданням в сучасних умовах. А нинішнього року Фонд підтримав проведення Школи медіаграмотності для молоді. Її з 2010 року організовує Академія української преси. Сьогодні в Україні у навчальних закладах діють 2000 таких медійних шкіл медіа — факультативно чи як заняття в гуртках. Наші ровесники випускають шкільні газети, створюють своє радіо і телебачення, відкривають Інтернет-сторінки. І сьогодні критичне осмислення інформації від чисельних ЗМІ особливо важливе, бо Україна живе в умовах інформаційної війни, розв'язаної сусідньою Росією.

«Наше завдання навчити соціальної відповідальності не лише журналістів, а й споживачів інформації, тобто кожного громадянина», — сказав Валерій Іванов, голова АУП, завідувач кафедри Інституту журналістики Київського національного університету.

Аліна Михайліна

КОВАЛЬ-РЕКОРДСМЕН

В «Українському селі» я зайшла до справжньої кузні.

Сергій Поляковський розповів, що зацікавився ковальством ще підлітком. А майстерності його навчив старий коваль Богдан Попов, що й зараз видзвонює молотом десь на Закарпатті.

«Ми називаємо себе Богдановими онуками», — жартує Сергій.

Кожного коваля вчать індивідуально. Але трапляється, що й досвідчений коваль вчиться у молодих. У людей ще є потреба у чудових витворах ручної роботи. Сергій каже, що полюбляє кувати ножі для повсякденних потреб, але не зброю. Нам розповів, що сьогодні не кожен майстер може підкувати коня, хоча раніше, то було обов'язковою і простою справою.

Наш новий знайомий учасник книги «Рекордів України». Разом з друзями, що об'єдна-

лися в групу «Традиційного ковальства», виготовили найбільший складний ніж довжиною півтора метра та найменший тризуб розміром 10 мм. Майже блоху підкували!

Даша Баюра

Від редакції: На стіні кузні невеличка пам'ятна дошка розповідає, що в цій майстерні працював Григорій Матяш. Він загинув влітку 2015 року під Донецьком

«GARANT DANCE»

«Garant Dance» — творчий колектив із шести дівчат дев'ятих класів «НВК «Гарант» з Лисичанська. Ми ще й представляємо його на Літній школі з медіаосвіти. До того, як створити нову команду, ми з дівчатами займалися різними стилями танців. Катерина, Ганна та Валерія захоплювалися народними танцями, Аліна відвідувала школу східних танців, а Дар'я професійно займалася рок-н-ролом, Яна цікавилася бальними танцями.

Сучасний і народний танець, джаз, WOG, класичний стиль — зачаруємо будь-якого глядача. Цього року гурт став переможцем у шкільному конкурсі «Учень року».

Разом полюбляємо подорожувати. Побували в багатьох містах України, де познайомились з традиціями різних регіонів та побачили пам'ятники культури нашої країни.

Катерина Парамзіна

ВСЕ БУДЕ СМАЧНО!

Сьогодні, коли стерті кордони між кулінарними культурами різних країн, на столах українців чудово уживається рідний борщ і екзотичні роли, італій-

ська піца і мексиканське тако. Але все одно, ніякі закордонні страви не переб'ють смак рідних вареників і дерунів, капунсяків і голубців. А сало? Так і хочеться написати з великої літери!

Якби закордонні кухарі відвідали етнографічний комплекс «Українське село», то довго б облизували пальці і їли б ножами, як герой нашої фотографії.

Приходьте. Буде смачно!

Алла Рухло

ВУСА, ЛАПИ, ХВІСТ...

Умови проживання братів наших менших у зоопарку «Українського села» цілком пристойні і звірі виглядають доглянутими.

У зоопарку живе три десятка тварин, а ще птахи і кролі. Їх чомусь не порахували за тварин. У звіринці мешкають: сімейство диких кабанів, муфлони, поні, європейська лань, корови породи «зеба», віслук, маленьке оленя. Найцікавішою твариною визнано кабана із породи «мангал»...

Більшість тварин харчується сіном. У вольєрах прибрано, а тварини нагодовані. Ми намагалися провести опитування серед мешканців вольєрів. Усі задоволені і лівиво відповідали на поставлені запитання своєю незрозумілою мовою. Ремігали,

витагали шиї, тяглися мордами до рук. Лише кролики мовчали. Мабуть також від задоволення.

Кабан породи «мангал» теж задоволено рохнув і лівиво перевернувся на інший бік. Ніхто зі звірів йому не заперечив.

Богдан Радіонов

ДЕСЯТЬ РОКІВ ПОТОМУ

Майже десять років тому у нашій школі запрацювала студія декоративно-ужиткового мистецтва «Чудова майстерня», керівником якої стала справжня знахідка для вихованців — учитель світової літератури Олена Авчиннікова. Талановита людина — педагог, поетеса, декламатор, знавець мистецтв народів світу відчинила своїм вихованцям двері в казковий світ оригамі й квілінгу, канзаші й писанкарства,

декупажу та ліплення з глини. Працювати над створенням мистецьких шедеврів-неабияке задоволення для малечі і старшокласників. Коли шматочки кольорового паперу, перетворені твоїми руками в модулі, складаються в довшену картину чи в несподівану поробку, відчуваєш себе справжнім чарівником. За кілька років студія перетворилася на музей декоративно-ужиткового мистецтва. Коли поріг сту-

дії переступають відвідувачі або учасники семінару (а це буває не менше двох разів на місяць) їхні очі захоплено оглядають витвори, авторами яких є і сама Олена Володимирівна, і її вихованці. Діти в студії й самі стають учителями, коли проводять майстер-класи для дорослих гостей. Але, мабуть, краще вам один раз побачити, ніж сто разів мене прочитати. Запрошую на гостину до нашої чудової майстерні.

Алла Рухло

НАШ ЛІТОПИС

Продовження. Початок на с. 1

Після смачного обіду - прес-конференція з директором Інституту журналістики КНУ, радіожурналістом, професором Володимиром Різуним. Важка журналістська професія. Сидіти цілісний час на стільці та мовчати і тільки слухати. Ще й намагатися зрозуміти про що мова. Але Володимир Різун говорив цікаво, наводив приклади із життя і журналістики. А нашим хлопцям конференція здалась нудною.

Яким же пухким було сьогодні ліжко! Подушка така легка, що не встигла прихилити голову, як одразу заснула. Усні людина росте. А я відчула, що зростаю творчо!

ВІДМІНИЛИ...

Дивно, ніхто не скаржився на поганий сон. Після сніданку і чергової лекції знову працювали в редакціях. Придумали назву — «Паперовий літак». На думку моїх друзів-початківців — дуже креативно! Визначилися з майбутніми матеріалами до всіх полос, обговорили домашні заголовки. Але найцікавіше було добирати заголовки. Як би ви назвали інтерв'ю з директором Інституту журналістики Володимиром Різуним? Я згадувала його розповідь про шпаків і черешню...

І хоч на запитання медіа тренера: «Є тут лінії?» ми всі піднімали руки, над матеріалами працювали, як бджілки. Точніше, як шпаків на професорській черешні. Брала інтерв'ю, фотографувала, редактор наказував і слідкував. Хаос. Що з того вийде?

Обід був ще смачніший, ніж учора. Якщо так триватиме, то ми звідси нікуди не поїдемо...

Знову прес-конференція. До нас приїхав голова Національної спілки журналістів України Сергій Томіленко. Він чимало розповідав про себе, оцінював сьогоднішню українську журналістику, говорив про права і обов'язки журналістів. І про наших полонених, побитих і вбитих журналістів. Невесела вона, наша журналістика...

Увечері мала відбутися мандрівка етнографічним комплексом «Українське село». Але пішов дощ, а ми — не пішли. Образилися на дощ. Уже й вечеря здалася не смачною. Правда, порятував десерт: млинці з маком, политі медом, притрушені солодкою пудрою...

ОБИЦЯНКА-ЦЯЦЯНКА

За бортом літака 26 градусів за Цельсієм. Погода віщує гарні новини! «Українське село» розкинулось на великій площі. Тут можна зробити гарні фотографії, відпочити з сім'єю та просто отримати насолоду від життєдайності свіжого повітря. Наш літак ледве пролітає між високими соснами, які ростуть по всьому селу. Незважаючи на природне багатство, яким з гори до низу наповнена зона нашого польоту, мабуть, найочікуванішою подією сьогодні буде обіцяна вчора піша мандрівка. Шоста вечора, наш паперовий літак, втомившись від журналістської роботи (макетування, правки, суперечки), переходить на брижучий політ:

зоопарк, ставочок, гончарна майстерня, пекарня, хатинки-писанки... Яким багатством наповнене «Українське село»! Але знову пішов дощ. І ми знову лишилися без мандрівки. Хоча ні, плюнули на дощ і пішли мандрувати...

ДО НАСТУПНОГО ПОЛЬОТУ!

Останній і найнасиченіший день літньої школи медіаграмотності. Наша подорож сьогоднішнього дня почалася із запашних млинців на сніданок. Збирайте валізи! Рейс «Паперового літака» вирушає на екскурсію до Першого ділового каналу. Мабуть всі ми, сидячи біля телевізорів, часто уявляли весь той «куліш» подій, що вариться на кухні кожної телекомпанії. Безперечно, наша подорож була дуже цікавою і екіпаж «Паперового літака» був здивований розмаїттям подій, дружнім ставленням колективу телекомпанії і непередбаченим вмінням лишатися спокійними та урівноваженими у копійкій та суєтній роботі. Нашій команді дуже сподобалося, але не встигаємо Вам все розповісти. Швидко маємо готувати наш літак до запуску-друкарня вимагає полоси.

Леді та джентльмени! Пані та панове! «Паперовий літак» здійснив свій перший рейс і заходить на посадку. Можете розстебнути ремені безпеки, розслабитися і почитати газету. Дякуємо, що обрали наш літак. До наступного польоту!

Поліна Івановська,
Вікторія Олабіна,
літописці

Контакти
Сайт: <http://www.aup.com.ua/>,
<http://www.medialiteracy.org.ua/>,
<https://www.facebook.com/aupfoundation/>
E-mail: info@aup.com.ua

Головний редактор: Владислава Долотіна
Відповідальний секретар: Катерина Парамзіна
Фотограф: Ігор Пронцевич

Над випуском працювали: Аліна Михайліна, Вікторія Олабіна, Поліна Івановська, Ілля Скларов, Максим Коржов, Дар'я Баюра, Карина Дерев'янка, Алла Рухло, Богдан Радіонов, Вероніка Підпригора
Верстальник і дизайнер: Ольга Хворостина

Світлана Борисенко, керівник групи з м. Лисичанська;
Олена Ігнатенко, керівник групи зі Станиці Луганської;
Катерина Мартиненко, керівник групи з м. Кременна
Катерина Білоцерковець, координаторка проектів Фонду Конрада Аденауера
Валерій Іванов, президент Академії української преси
Володимир Земляний, медіатренер, письменник і журналіст
Юлія Гуза, асистент проектів Академії української преси
Андрій Коваленко, виконавчий директор Академії української преси

Є сотні слів, а істина – одна...

ПРОСТОСЛОВО

Газета
створена в рамках
Літньої школи з
медіаграмотності для
старшокласників
середньої
загальноосвітньої
школи

І НА КАНІКУЛАХ НАВЧАТИСЯ КРУТО... ЯКЩО ЦЕ МЕДІАШКОЛА

Завдяки німецькому Фонду Конрада Аденауера, 26 старшокласників приїхали вчитися до Літньої школи з медіасвіти. Цього року заняття проходили у етнографічному комплексі «Українське село», за містом, на неосяжній живописній території, де є храм, музей, готель, магазин та зоопарк. Але юним журналістам було не до цього: шалений темп, редакційні завдання, лекції й екскурсії – здавалося, що в добі побільшало годин принаймні вдвічі.

Учасники проекту отримали базові знання з основ журналістики та мали змогу поспілкуватися з відомими людьми – професійними журналістами, представни-

ками Фонду Конрада Аденауера. Що стосується навчання... Учні, які приїхали, ніяк не могли звикнути до зовсім іншого формату занять. У конференц-залі панувала атмосфера легкості й невимушеності, партнерства, а не менторства. Дружній діалог налаштував на співпрацю. Але величезний обсяг матеріалу, ця брила відповідальності професії журналіста багатьох змусила змінити своє уявлення про цю сферу діяльності.

Окрім занять, проводилися екскурсії. Але кульмінацією стали участь у створенні газети та написання власних статей. Ця медіашкола посприяла вибору майбутньої професії та

стала невеличким стартапом для тих, хто дійсно хоче займатися журналістикою. В цій школі можна не тільки чогось навчитися, а й добре відпочити.

Створення газети для нас стало надзвичайно тяжким завданням, але це було дуже захоплююче та інтригуюче випробування. Саме цей шалений темп є фішкою цієї школи. Можливо, перебування на проекті стане для когось поштовхом для визначення життєвої дороги. А якщо навіть і не стане, то кожен розумітиме, яка глибина і відповідальність стоять за зовнішньою легкістю цієї професії.

Євгеній Марченко

Колонка редактора

ЧОМУ Б МЕНІ НЕ СТАТИ ЖУРНАЛІСТОМ?

Відомі журналісти, цікаві лекції, приємне оточення, талановиті діти, свіже повітря, гарна погода, український колорит, нові друзі – школа? Так, це школа, але незвичайна. Під колоритними дахами етносела зібралися 26 учасників із різних куточків України, які приїхали сюди, навіть не підозрюючи, як чотири дні, проведені тут, можуть перевернути їхнє життя.

Літо – пора відпочинку, нових знайомств, про всі жахи іспитів можна забути на декілька місяців і насолоджуватися вільним часом. Але як важливо зробити «струс» своєму мозку, сказавши: «Агов, прокинься!», і піти далі в пошуках знань, цікавих саме для тебе.

Потрапити в проект, про який ти давно мріяв, і вчитися того, що тобі подобається, а не тільки того, що входить до шкільної програми, на щастя, простіше, ніж здається. Повір мені!

Ще три дні тому я була звичайною ученицею середньої школи, а вже сьогодні я головний редактор газети «ПРОСТОСЛОВО» завдяки медіашколі.

Літню школу з медіаграмотності для учнів старшої середньої загальноосвітньої школи організовано Академією української преси за підтримки Представництва Фонду Конрада Аденауера. Це ідеальна можливість відкрити в собі здібності журналіста, зрозуміти, чим ти насправді хочеш займатися, а може, із чим пов'язати своє життя.

Збираючись у поїздку, я чула: «Не хвилюйся, поїдеш відпочинеш». Проте, приїхавши сюди, я одразу зрозуміла, що працювати ми будемо багато та серйозно. З першого дня організатори школи-наші тренери запитали. Як тебе звуть? Звідки ти? І чого хочеш тут навчитися? Що ти знаєш про журналістику? Із цієї розповіді вони вирішили, хто буде головним редактором. Так я і

Софія Єгорова, головний редактор газети «ПРОСТОСЛОВО»

отримала цю посаду. Чесно кажучи, я вважала: буде легше. В перший день я багато слухала, але мало розуміла і все було розмито. Що? Кому? Навіщо? Як писати? На яку тему? Але завдяки нашим тренерам Андрію Васильовичу Юричку та Ганні Євгенівні Шевченко все швидко стало на свої місця.

Що мене вразило особливо, так це те, що всі з команди юних журналістів відразу включилися в роботу, не здалися і не засоромилися. Я захоплююся атмосферою цього проекту, як всі натхненно та віддано працювали і, хоча бувало й складно, – не опускали руки.

Коли поруч із тобою досвідчені журналісти і ти хвилюєшся, щоб не осоромитися, то змушуєш себе працювати наповну. Але я зрозуміла, що підтримка грає велику роль у навчанні чогось новому.

Журналістика – це темп, оперативність, уміння працювати в екстремальних умовах, а для мене ще й організувати редакцію і довести справу до кінця.

Я впевнилася, що якою би талановитою людиною ти не був, більша частина твого успіху залежить від середовища, від людей, які тебе оточують, від місця, де ти знаходишся.

P.S. І моя щира вам порада: друзі, не залишайте на завтра ту роботу, яку можете зробити сьогодні.

Софія Єгорова

Редакція газети «ПРОСТОСЛОВО»

Домашнє завдання

ОСВІТНІЙ ПРОСТІР ШКОЛИ МАЙБУТНЬОГО

Впевнена, кожен із нас цікавився, якою ж буде школа в майбутньому? Всі уявляють її по-різному, але це не можна точно спрогнозувати. Звісно ж, можна зробити деякі припущення, узявши до уваги стрімкий розвиток новітніх технологій та освітніх реформ. Та чи стосується це нашої школи?

Я вважаю, що успішність навчання залежить здебіль-

шого від освітнього простору. Погодьтеся, атмосфера сьогоденної української школи пригнічує... Дітей змушують сидіти, коли вони полюбляють рухатися, та мовчати, коли ті потребують висловити власну думку. Звісно, нікому не подобається ходити до такої школи... Всі, як один, сидять за партами та завчають нудний матеріал. А раптом цей матеріал зовсім і не нудний? Так, якщо поглибитися,

він не такий вже і поганий, як здається. Але консервативна система викладання не відповідає сучасному ритму життя. У наш час все дуже швидко змінюється. Та якщо порівняти школу сьогодні та школу 50 років тому, особливо відмінностей ми не побачимо. Ми розуміємо що ніяких суттєвих змін не відбулося... Хіба що комп'ютери з'явилися.

Продовження на стор. 2

«DIE UKRAINE IST EIN BLUHENESE LAND»

Габрієле Бауманн, керівниця Представництва Фонду Конрада Аденауера в Україні

1 липня 2017 року учасники Літньої школи з медіаграмотності зустрілися з керівницею Представництва Фонду Конрада Аденауера в Україні – Габрієле Бауманн. Саме завдяки цьому Фонду щорічно в нашій країні відбувається велика

кількість заходів, спрямованих на підтримку і розвиток демократичних процесів. Пані Бауманн не тільки розповіла про роботу Фонду, а й поділилась враженнями про Україну.

– Я обрала Україну, тому що завжди цікавилася Східною Європою. Фонд співпрацює з багатьма країнами, і спочатку я працювала в Росії, тому добре знала російську мову. П'ять років тому я приїхала в Україну і жодного разу не пошкодувала про це. Майже за рік вивчила українську мову і не вірю, що це діалект, як іноді стверджують. Так, граматики подібна до російської, але лексика – зовсім інша. Справді, Україна – це не Росія.

На запитання учнів про те, чого європейці можуть

навчитися в українців, пані Габрієле зазначила, що Україна – це частина Європи і українці – ті самі європейці. А ось особливими рисами, які вирізняють українців, є відкритість, товарицькість, гостинність, комунікабельність. Але особливим, надзвичайним є, на її думку, любов і постійне прагнення до свободи, моральні цінності, зокрема та згуртованість, яку вони продемонстрували під час протистояння на Майдані.

Фонд Конрада Аденауера підтримує молодіжні проекти типу медіашколи. Зміни необхідні й Україні, й Німеччині. Робота Фонду спрямована здебільшого на політиків, різних експертів. Також проводяться се-

Габрієле Бауманн з учасниками Літньої школи з медіаграмотності

мінари з демократичної тематики для студентів. Старшокласники вперше були залучені до участі. Адже завтра вони стануть вибор-

цями, активними учасниками політичних процесів та суспільних змін.

Марія Зелінська

ПРОФЕСІЯ НА ПРАВДІ

«У рамках дикою поля ми намагаємось вижити», – саме так окреслив середовище української журналістики голова Національної спілки журналістів України (НСЖУ) Сергій Томіленко.

На зустрічі з учасниками Літньої медіашколи учнів цікавили особливості професії журналістів, адже більшість із них приїхали сюди, аби «приміряти» на себе професію й визначитись, чи варто обирати саме такий життєвий шлях. «Чому люди йдуть працювати журналістами, якщо знають, що ця професія небезпечна?», – таке запитання прозвучало після інформації про майже 900 журналістів, що зазнали тиску і навіть фізичного насилля, пов'язаного з професійною діяльністю.

Сергій Томіленко, голова НСЖУ

«Це їхня місія, – відповів Сергій Томіленко. – Місія журналістів – висвітлювати правду, на жаль, на журналістів спрямовано багато негативу, але журналіст бере з життя факти, а не фантазує і вигадує. Це – професія на правді, і журналіст повинен усвідомлювати свою відповідальність. Від нього, справді, багато залежить».

Сергій Антонович є новообраним головою НСЖУ.

Одна з функцій спілки – допомога колегам, юридичний захист. Захист прав журналістів, боротьба з силами, що перешкоджають їхній роботі. Прикладів скрутних ситуацій, до яких потрапляє журналіст, особливо в країні, де відбуваються воєнні дії, – безліч, і, за словами Сергія Томіленка, Національна спілка журналістів України намагається допомогти. Ця організація дозволяє контролювати чесність і правдивість журналістів, зокрема, засуджувати порушення світових стандартів і етичного кодексу. Отримувати правдиву інформацію вкрай важливо для суспільства.

Яна Борошпольцева

ЛЮБИТИ ЛЮДЕЙ І ЖИТТЯ

На зустрічі учасників Літньої школи з директором Інституту журналістики КНУ ім. Т.Г. Шевченка Володимиром Різун мовою йшла про різні речі – від етичних стандартів сучасної журналістики до цікавих випадків з особистого життя. Але юних журналістів найбільше цікавило, які якості потрібні, щоб досягти успіху в цій професії.

– Найважливішими рисами характеру справжнього журналіста є насамперед порядність, чесність і людяність, – зазначив Володимир Володимирович. – Професія журналіста передбачає роботу над статтею через осягнення інформації... Потрібно любити людей і життя, бо не можна писати про людей, якщо ти їх ненавидиш.

Володимир Різун – досвідчений журналіст, автор під-

ручників зі спеціальності, 12 років життя присвятив роботі на радіо. На запитання про те, чи реально виправити неправильну вимову і стати диктором на радіо, він відповів, що бажання, вправи й досвід можуть вирішити будь-які проблеми. Пан директор упевнений, що саме в цій професії найважливішими є моральні якості. Необхідні також силь-

на психіка, здатність неупереджено оцінювати подію, не підтримуючи жодну сторону конфлікту, відмежовувати коментарі від фактів, ретельно перевіряти інформацію. Важливо також бути позитивно налаштованим, що допоможе вберегтися від стресів і завжди залишатися собою.

Валентина Сидорова

Домашнє завдання

ОСВІТНІЙ ПРОСТІР ШКОЛИ МАЙБУТНЬОГО

Система освіти повинна розвиватися, особливо якщо наша країна стоїть на шляху євроінтеграції. Українська школа потребує тотальної реформи, але якої саме? Яких заходів потрібно вжити, щоб покращити становище української школи? Як захопити дітей до навчання? Наводячи приклад із власного досвіду, я хочу висловити свої сподівання та побажання щодо змін в українських школах майбутнього.

Все ж таки, Україна хоч потроху, але починає сприймати європейські зразки освітнього простору та неформального навчання. Минулого року мені пощастило відвідати такий простір та відчутти незвичайну для українського школяра атмосферу, що там панувала. Простір цей – літній освітній табір, що навіть назву має – «Європейський». І не дивно: всі заходи було організовано за європейським зразком. Навчання проводилося цікаво, легко й невимушено, тож всім це подобалося. Матеріал, що викладали, був сучасним та актуальним. Кожний день присвячувався окремій темі, пов'язаній із соціальним життям. Заняття проводилися у вигляді дискусії, де всі мали свободу слова. Наприкінці кожного дня підбивалися підсумки у вигляді цікавого заходу. Звичайно, все це чудово, бо поява таких таборів – неформальних освітніх просторів вже свідчить про те, що не всім українцям байдуже до освіти.

Але школа також повинна змінюватися, щоб

наблизитися до європейських стандартів. Оскільки в нашій країні є дуже багато людей із великим потенціалом, ми можемо зробити це досить швидко. Змінитися повинен навіть зовнішній вигляд школи. Замість парт – зручні крісла, мультимедійні дошки в усіх класах, просторе й зручне подвір'я – це лише деякі речі, що повинні бути присутніми у школі майбутнього.

Та все ж найголовніше, чого бракує в українських школах, – сучасний освітній простір, що сприяє продуктивності та задоволенню від навчання. Треба зазначити, що інтер'єр відіграє дуже важливу роль у створенні такого простору.

Сучасним класом роблять не комп'ютер та інтерактивна дошка, а взаємодія учнів з учителем та з іншими учнями. У справжній сучасній школі хотілося б мати живий простір, де учні взаємодіють один з одним.

Погодьтеся: звичайні парти не дуже сприяють гнучкості простору та зручності спілкування. На мою думку, можна б було обійтися навіть без парт. У сучасних класах можуть з'явитися додаткові меблі, наприклад, м'які диванчики, зручні місця для роботи або навіть килимки. Додаткові елементи зроблять неформальний освітній простір ще більш зручним та новітнім. Як на мене, так це дуже практично та цікаво.

Марія Зелінська

А МЕНЕ ЗАПИТАЛИ ?

Ми живемо в час активного реформування країни. Однією з найбільш обговорюваних є тема реформи освітньої галузі. У навчальному процесі беруть участь учителі, учні, батьки учнів та адміністрація школи, але основними все ж таки є діти. А чи позитивно сприймають учні проведені реформи? Чи згодні вони з тим, що термін навчання буде продовжено відповідно до реформи?

Ми поспілкувалися з учасниками Літньої школи з медіаграмотності, щоб дізнатися їхню думку з приводу того, чи хотіли б вони, щоб до їхньої думки прислухалися. Курило Кирило сказав: «Так, я хотів би. Я вважаю, що це є неправильним не питати думки тих, для кого це робиться».

Савченко Дарія сказала: «Звісно я хотіла б,

адже не всіх такий розклад влаштує і можливо цих людей більшість, тоді, напевно, вони мають змінити своє рішення».

А на питання про те, чи хотіли старшокласники вчитися за 12-тибальною системою ми отримали різні відповіді. Максименко Данило сказав: «Так, я хочу, тому що я матиму більше часу для підготовки до ЗНО». Єгорова Софія відповіла: «Ні, оскільки для мене 12 років це забагато».

Отже, якими б вдалими ідеї міністрів освіти не були, вони мають прислухуватися до думки учасників навчального процесу. Учням варто самим більше цікавитися і намагатися брати участь у цій дискусії. Адже саме їм навчатися у новій реформованій школі.

Юлія Усатенко

ПОЛЮБИ БЛИЖНЬОГО СВОГО, ЯК САМОГО СЕБЕ

Біля воріт етнографічного комплексу «Українське село» гамірно: учні з різних куточків країни приїхали на Літню школу з медіаграмотності, яку організувала Академія української преси та Представництво Фонду Конрада Аденауера. «А хлопці є?» – перекрикуючи дзвінки дівчачі голоси, запитує організатор. Виявляється, є. Серед двох десятків дівчат шестеро хлопців скромно кивають головами. «Знов самі дівчата?» – дивується хтось із керівників. Ось вона, гендерна нерівність...

«Кожен мав рівні можливості потрапити сюди, але дівчат приїхало більше: їх такі заходи приваблюють дужче. Це не є питанням дискримінації чоловіків, це активна, життєва позиція учасників. Щоб потрапити сюди потрібно було подати заявку та показати свою зацікавленість журналістикою, виконавши домашнє завдання», – вважає учасник проекту, вчитель початкових класів та викладач медіаграмотності

Олена Вікторівна Летко, яка приїхала на проект з командою з трьох дівчат та чотирьох хлопців.

Погодьтеся, типова ситуація, коли спрацьовують стереотипи. Адже більший чи менший відсоток осіб вибирають професію, яка їм підходить з гендерної точки зору.

Дівчата частіше вибирають професії, в яких не потрібна фізична сила, бо в них така природа і вони легше знаходять спільні теми для спілкування з незнайомими людьми. А журналістика – це професія, в якій треба спілкуватися. Природно, що дівчата до цього більш схильні.

Але часто те, що виглядає дискримінацією, є лише небажанням використовувати свої права і надані рівні можливості. Як багато конфліктних ситуацій можна було б вирішити, просто поважаючи рівні права кожної статі використовуючи свої можливості.

Кирило Курило

ПРАВО НА ПРАВО

Мабуть, у кожній школі є стенд про обов'язків учнів.

Але поруч чомусь не знайдеш поряд такий самий, але з правами школярів. Ми з'ясували, що учасники медіашколи одноставні у безуспішному намаганні пригадати, чи потрапляла їм на очі настінна інформація про права учнів. Дивно, адже, не знаючи прав, ти можеш стати людиною, якою маніпулюють інші, навіть не підозрюючи про це. В школі ми не лише навчаємось, але й отримуємо життєвий досвід.

Тоді чому треба знати свої права?

Євгеній Марченко: «Знаючи свої права, ти можеш чітко та правильно захистити себе та довести правомірність своїх дій».

Анна Новицька: «Знання – це зброя. Незнання своїх

прав не звільняє тебе від відповідальності».

Миля Новицька: «Не можна виконати обов'язки, не усвідомлюючи своїх прав. Це потрібно, щоб знати, де проходить кордон».

Але, якщо бути справедливим, то потрібно говорити про права вчителів у школі. Погодьтеся, іноді учні обурено вигукують на зауваження вчителя: «Ви не маєте права...!»

А як порушуються права вчителя?

Анна Новицька: «Деякі батьки вважають, що у вчителя немає особистого життя, наприклад, телефонуючи пізно ввечері або у вихідні чи свята».

Максим Бражник: «Часто учні самі навмисно провокують вчителя порушувати їхні права й навпаки».

Ситуації бувають різні. Але кожна людина має знати свої права, щоб принаймні зрозуміти, коли саме їх порушують і як себе захистити. Знання прав – це своєрідна профілактика конфліктів у школі. І де як не в школі вчитись захищати свої права і не порушувати права інших особистостей.

Дарина Савченко

ЧОМУ НЕ ВІН? А МОЖЕ Я...

Звідки взявся цей стереотип – хлопець має зробити перший крок, щоб познакомиться з дівчиною? Сором'язливість, невпевненість в собі, страх перед незнайомими людьми – всі ці факти, безумовно, сприяють тому, щоб не підходити першим до людини, яка тебе зацікавила. Але в наш час всі підлітки точно впевнені в тому, що всі ми рівні один перед одним і маємо рівні права.

Максим Бражник, 16 років: «Я вважаю, що перший крок до знайомств має робити хлопець. Бо є рамки, певні уявлення в нашому суспільстві, де прийнято робити перший крок саме хлопцю».

Юлія Усатенко, 15 років: «На мою думку не має ніякої різниці між хлопцем і дівчиною при знайомстві. Ми всі рівні, ми всі маємо рівні права на спілкування. Не треба боятися потрапити в незручне становище, через це ніхто не помре, я впевнена».

Володимир Земляний, 54 роки: «Для мене немає різниці, хто перший підійде: чи то я, чи то дівчина, так було в мій час, і як я бачу, що це і зараз залишається незмінним».

Світлана Борисенко, 47 років: «Це не важливо! Першим має знайомитися той, кому сподобалась людина, але в мій час я би не підійшла першою до хлопця і зараз, мабуть, теж. Це все через мою сором'язливість».

Власне, всі дівчата-учасниці проекту відповіли, що вони не вважають нічого страшного в тому, що дівчина перша познакомиться з хлопцем. При цьому згадували і про рівні права, і про відсутність стереотипів у сучасному молодіжному середовищі. Тобто – прогресивні у нас дівчата. Але на запитання, хто з них хоч раз у житті першим робив крок назустріч у стосунках, лише одна з п'ятнадцяти відповіла ствердно.

У чому ж справа? Може, в тому, що дівчині хочеться бачити поряд сильного, відповідального й ініціативного хлопця? І перший крок з чоловічої сторони – це своєрідний показник цих якостей. Та й хлопцю приємно почуватися сильнішим, здатним захищати свою обраницю.

Правда, скромність може бути показною, аби заманити хлопця в тенета. Але це вже інша історія. Варто зазначити, що, не наважившись зробити перший крок, можна втратити шанс познакомиться з людиною, яка могла б зайняти важливе місце в твоєму житті. І справа не в традиціях і правах, а у взаємній повазі й відкритості.

Софія Єгорова

ЕТНОСЕЛО: У ПОШУКАХ СВОГО СЛОВА

Ранок 30 червня цього року був прохолодним. Етнографічний комплекс «Українське село». Незнайомі місцевість, незнайома територія. Чи знайдеться тут місце для мене?

Відповідь з'явилася раніше, ніж я очікувала. Схема території. Дивні, незнайомі, але від того не менш цікаві слова склали мапу слів, у яких треба розібратися. Рухаймо.

Пункт 1. Голгофа – поле для гольфу?

Історично, пагорб у Єрусалимі, на якому було розп'ято Ісуса Христа. В етноселі голгофа виявилася місцем із величезним хрестом – символом віри та пам'яті.

Пункт 7. Альтанка – вид танцю на кшталт польки?

Насправді, це споруда для відпочинку із друзя-

ми. В комплексі вони відкриті й закриті (засклені), тому навіть у дощ тут буде комфортно, хоч польку танцюй.

Пункт 28. Оборіг. Не вже друкарська помилка?

Може й, обЕріг, але для сіна. Це стріха для укриття сухої трави від негоди.

Пункт 36. Кулішна. Не вже тут поцінують автора першого українського історичного роману?!

Дізналася: це заклад, де виготовляють кулеші – страви з пшоняних круп. Цікаво, а Пантелеймон Куліш їх любив?

Пункт 43. Клуня – підпільна національна організація незібраних жінок.

Ха-ха, дотепні українці так назвали господарські будівлі для зберігання сіна й половини. Можна сказати, що це оборіг зі стінами.

Пункт 48. Гуральня – місце, де навчають дітей гратися?

Гуральня – це зовсім не іграшка, хіба що для дорослих. В «Українському селі» це маленька фабрика із виготовлення горілчанних напоїв.

Пункт 50. Борті – перила чи бортики?

Це вулики, які здавна виготовляються із дерева. В етноселі борті – це безбджільні макети для безпеки маленьких дослідників.

Вивчивши всю територію «Українського села», я впевнилась, що кожен тут знайде «місце для себе». Тому на карті з'явилася й моє «особливе» місце.

Моя порада майбутнім туристам: не розглядайте лише карту, бо головного очима не побачиш.

Людмила Новицька

ЛІСОВА РЕДАКЦІЯ

Лекція – це серйозна справа, і хто б міг подумати, що з цитат викладачів можна створити шедевральної казки. Цікаво, чи впізнають вони свої цитати.

У Королівстві звірів, що біля Києва, розташовувалася Лісова редакція. Головним редактором був цар Лев, який піклувався про своє королівство. У них видавалася газета «Періодично – значить регулярно», Цар Лев підкреслював: «Немає читача – немає газети».

Одного сонячного дня до редакції прийшов влаштуватися на роботу молодий ентузіаст – Вовк.

– Відрекомендуйте себе! – каже Лев.

– Я – хороший. – відповів Вовк.

– Я скажу словами мудрої Сови: «Хороша людина – не професія!»

– У мене є диплом про вищу освіту. – продовжує розмову Вовк.

– Відправляйся до відділу кадрів, але пам'ятай: тебе годують твої ноги. – Лев йому на це. І додав:

– Доведеться вижити в умовах дикого поля!

Вовк завершив розмову – і його охопила хвиля натхнення.

– Натхнення треба дресировувати!

Головний герой почав плідно працювати: створюючи статті, він згадував

слова директора інституту, в якому навчався: «Професор і студент повинні осягнути інформацію як в історичному, так і в сучасному планах».

Під час канікул Академія Лісової Преси організувала літню медіашколу, в якій юні звірі навчалися основ журналістики. Вовк дуже хотів потрапити до команди організаторів, але потрапити туди можна було тільки після отримання завітнього «Океей» від Президента АЛП. Участь у цьому заході стала початком нової сторінки у кар'єрі головного героя.

Данило Максименко

ВРАЖЕНІ ТА ЩАСЛИВІ

В етнографічному комплексі «Українське село» 02.07.2017 року відбулася захоплююча мандрівка музеєм. Упродовж екскурсії група ознайомилася з багатьма предметами побуту, у стародавніх українських хатах. Кожна хата має свою цікаву історію, оскільки їх було перенесено з різних регіонів України та відтворено за канонами.

Туристична група поділилася враженням.

ПІСЛЯСМАК

Кирило, 16 років (Харківська область)

Макс, 16 років (Харківська область)

«Цікава атмосфера, приємний колектив, захоплює навчання. Я не шкодую, що приїхав сюди, тому що познайомився з різними людьми, пізнав багато інформації, яка допоможе мені у майбутньому».

Макс, 16 років (Дніпропетровська область)

«Чисте повітря, класний зоопарк із доглянутими тваринами, номери, виконані у сучасному стилі, добре доповнюють українські старовинні хатинки. Увечері мені дуже подобається перебувати з друзями у бесідці. Взагалі у журналістиці я розуміюся не дуже добре, але щоденні тренінги є для мене цікавими. Годують нас дуже смачно. У майбутньому я б хотів повернутися сюди».

«Враження чудові, місце гарне. Особливо сподобався спортмайданчик. Люди в «Українському селі» привітні та ввічливі. Нещодавно познайомився з гарною дівчиною, яка подобається мені. Я вважаю, що подорож вдалася».

Зуєва Наталія Юрївна (Дніпропетровська область)

«Я дуже задоволена, що маю можливість долучитися до цього заходу. Хімік за професією, я дізналася багато нового про медіасвіт. Я захоплена цим місцем. Мене вразило внутрішнє оздоблення храму. Територія вельми охайна та простора».

Павло Сокол

Головний редактор: Софія Єгорова
Відповідальний секретар: Яна Борошпольцева
Фотограф: Юлія Усатенко

Над випуском працювали: Павло Сокол, Максим Бражник, Дарина Савченко, Данило Максименко, Валентина Сидорова, Людмила Новицька, Кирил Курило, Євгеній Марченко, Марія Зелінська.

Верстальник і дизайнер: Юлія Гуза

Наталія Зуєва, керівник групи з м. Зеленодольська, Ганна Новицька, керівник групи з м. Миколаєва, Олена Летко, керівник групи з м. Балаклії. Катерина Білоцерковець, координаторка проєктів Фонду Конрада Аденауера. Валерій Іванов, президент АУП. Андрій Коваленко, виконавчий директор АУП. Ганна Шевченко, журналіст, дитяча письменниця. Андрій Юричко, медіатренер, асистент кафедри періодичної преси КНУ імені Тараса Шевченка.

Літня школа з медіаграмотності відбулася 30 червня – 3 липня 2017 року в етнографічному комплексі «Українське село». Організатори: Академія української преси, Фонд Конрада Аденауера в Україні.